

— Ви знаєте дорогу. — Капітан киває і вказує на відчинені двері до башти. Там зловісно темно, тож я борюся з бажанням утікати, як підірвана.

— Я знаю дорогу, — запевняє сестра його, проводячи мене повз стіл, щоб той йолоп позаду міг підписати сувій.

Ми зупиняємося на порозі й повертаємося одна до одної.

— Не вмирай, Вайолет. Я не хочу бути єдиною дитиною. — Міра всміхається та йде геть повз шеренгу кандидатів, які витріщаються на неї, поки ширяться чутки про те, хто вона така і що зробила.

— Складно з цим жити, — каже дівчина переді мною вже з вежі.

— Так, — погоджуюсь і хапаюсь за лямки наплічника, прямуючи в темряву.

Мої очі швидко звикають до тьмяного світла, що проникає крізь рівновіддалені вікна вздовж вигнутих сходів.

— Сорренгейл — це?.. — запитує дівчина, озираючись через плече, коли ми починаємо підійматися сотнями сходинок, що, можливо, приведуть нас до смерті.

— Так. — Тут немає билець, тож я притримуюся рукою за кам'яну стіну, поки ми сходимо щодалі вище.

— Пані генерал? — запитує білявий хлопець попереду нас.

— Та сама, — відповідаю я, кинувши йому швидко усмішку. Кожен, чия мати так міцно тримається, не може бути *таким* поганим, правда?

— Ого. І шкіра класна, — він усміхається у відповідь.

— Дякую. Її люб'язно дала мені сестра.

— Цікаво, скільки кандидатів зірвалось із краю сходинок і померло ще до того, як дійшли до Парапету, — каже дівчина, дивлячись униз по центру сходів, поки ми підіймаємося вище.

— Двоє торік. — Я нахилию голову, коли вона озирається. — Ну, троє, якщо рахувати бідолаху, на яку приземлився один із хлопців.

Карі очі дівчини спалахують, але вона розвертається і продовжує підійматися.

— Скільки тут сходинок? — запитує вона.

— Двісті п'ятдесят, — відповідаю я, і ми прямуємо нагору мовчки ще п'ять хвилин.

— Непогано, — каже вона, щиро всміхаючись, коли ми наближаємося до верху й черга зупиняється. — Мене, до речі, звати Ріаннон Маттіас.

— Ділан, — з ентузіазмом відгукується білявий хлопець.

— Вайолет, — дарую їм напружену посмішку, відверто ігноруючи нещодавню засторогу Міри про те, що мені варто уникати дружби й створювати лише союзи.